

V I Lenin

Ungdomsföreningarnas uppgifter

Tal på Rysslands kommunistiska ungdomsförbunds tredje allryska kongress den 2 oktober 1920

(Lenin hälsades av kongressen med en stormande ovation) Kamrater, jag skulle idag vilja tala litet om vilka Kommunistiska ungdomsförbundets viktigaste uppgifter är och i samband härmed om hurdana ungdomsorganisationerna överhuvudtaget bör vara i en socialistisk republik.

Det är desto nödvändigare att uppehålla sig vid denna fråga som man i viss mån kan säga, att det är just ungdomen som står inför den verkliga uppgiften att skapa ett kommunistiskt samhälle. Ty det är klart att den generation arbetande människor, som fostrats i det kapitalistiska samhället, i bästa fall kan lösa uppgiften att förrinta grundvalarna för det gamla, kapitalistiska levnadssättet, som byggde på utsugning. Den kommer i bästa fall att förmå lösa uppgiften att skapa en samhällsstruktur, som kan hjälpa proletariatet och de arbetande klasserna att hålla kvar makten i sina händer och skapa en fast grundval, på vilken endast den generation kan bygga vidare som nu under nya förhållanden rycker in i arbetet och gör det i en situation, där det inte råder något utsugningsförhållande mellan människorna.

Och när jag från denna ståndpunkt tar upp frågan om ungdomens uppgifter, måste jag säga att dessa uppgifter för ungdomen i allmänhet och för de kommunistiska ungdomsföreningarna och allehanda andra organisationer i synnerhet skulle kunna uttryckas i ett enda ord: att lära.

Naturligtvis är detta bara "ett enda ord". Det besvarar ännu inte de viktigaste och väsentligaste frågorna: vad skall man lära sig och hur skall man lära sig? Och här är hela saken den att samtidigt som det gamla kapitalistiska samhället omvandlas, kan de nya generationerna som skall skapa ett kommunistiskt samhälle inte studera, fostras och utbildas på det gamla sättet. Ungdomens studier, fostran och utbildning måste utgå från det material som det gamla samhället lämnat efter åt oss. Vi kan bygga kommunism endast med den summa av kunskaper, organisationer och institutioner, med den tillgång på mänskliga krafter och resurser som det gamla samhället lämnat efter åt oss. Endast genom att radikalt förändra ungdomens studier, organisation och fostran kommer vi att kunna uppnå att den unga generationens ansträngningar resulterar i att det skapas ett samhälle som inte liknar det gamla, dvs ett kommunistiskt samhälle. Därför måste vi utförligt uppehålla oss vid frågan om vad vi måste lära ut och hur ungdomen måste studera, om den verkligen vill göra skäl för namnet kommunistisk ungdom, och hur man måste utbilda den för att den skall förmå att bygga färdigt och fullborda det som vi påbörjat.

Jag måste säga att det första och till synes naturligaste svaret är att ungdomsförbundet och hela ungdomen överhuvudtaget, som vill gå över till kommunism, måste studera kommunism.

Men detta svar – "studera kommunism" – är alltför allmänt. Vad behöver vi då för att studera kommunism? Vad måste vi välja ut ur summan av allmänna kunskaper för att vinna kunskap om kommunism? Här hotas vi av en hel rad faror, som titt och tätt ger sig tillkänna, så snart uppgiften att studera kommunism ställs på fel sätt eller uppfattas alltför ensidigt.

Det är naturligt att den första tanke som inställer sig är att detta att studera kommunism innebär att tillgodogöra sig den summa av kunskaper som redovisas i kommunistiska läroböcker, broschyrer och arbeten. Men att definiera studier i kommunism på detta sätt skulle vara alltför grovt och otillräckligt. Om studier i kommunism endast gick ut på att tillgodogöra sig det som redovisas i kommunistiska arbeten, böcker och broschyrer, skulle vi alltför lätt kunna få kommunistiska bokstavsträlar eller skrythalsar, och detta skulle titt och tätt vålla oss

avbräck och skada, eftersom dessa personer efter att ha lärt sig och pluggat in allt som redovisas i de kommunistiska böckerna och broschyrerna skulle visa sig vara oförmögna att knyta samman alla dessa kunskaper och inte förmå handla på det sätt som kommunismen verkligen kräver.

Till de värsta fördärv och olyckor som det gamla kapitalistiska samhället efterlämnat åt oss hör den fullständiga klyftan mellan böckerna och det praktiska livet, ty vi har haft böcker som skildrat allt på det allra bästa sätt men som i de flesta fall utgjort de mest avskyvärda hycklande lögnerna, vilka gett oss en falsk bild av det kapitalistiska samhället.

Därför skulle det vara i högsta grad felaktigt att helt sonika läsa sig till vad som sägs i böckerna om kommunism. Våra tal och artiklar idag är ingen enkel upprepning av vad som tidigare sagts om kommunismen, eftersom våra tal och artiklar har anknytning till det dagliga arbetet på alla områden. Utan arbete, utan kamp är bokliga kunskaper om kommunism, hämtade ur kommunistiska broschyrer och verk, ingenting värda, eftersom de skulle bevara den gamla klyftan mellan teori och praktik, den gamla klyfta som utgjorde ett högst motbjudande drag hos det gamla borgerliga samhället.

Ännu farligare skulle det vara om vi började tillägna oss enbart kommunistiska slagord. Om vi inte i tid insåg denna fara och om vi inte inriktade hela vårt arbete på att eliminera denna fara, så skulle det endast vålla kommunismens sak stor skada att det funnes en halv eller en miljon människor, unga män och kvinnor, som kallade sig kommunister efter sådana studier i kommunism.

Här ställs vi inför frågan: hur skall vi kombinera allt detta för studierna i kommunism? Vad måste vi ta från den gamla skolan, från den gamla vetenskapen? Den gamla skolan förklarade att den ville skapa en allsidigt bildad människa, att den lärde ut vetenskap i allmänhet. Vi vet att detta var heltigenom falskt, eftersom hela samhället grundade sig på och upprätthölls av människornas uppdelning i klasser, i utsugare och förtryckta. Eftersom den var helt genomsyrad av klassanda, gav hela den gamla skolan naturligtvis endast bourgeoisens barn kunskaper. Varje dess ord var förfalskat i bourgeoisens intressen. I dessa skolor blev den unga generationen arbetare och bönder inte så mycket undervisade som gnuggade i samma bourgeoisens intressen. De uppfostrades till att bli användbara tjänare åt bourgeoisin, tjänare som skulle förmå skapa profiter åt den och samtidigt inte störa dess lugn och sysslolöshet. Därför avvisar vi den gamla skolan och har ställt som vår uppgift att från den överta endast vad vi behöver för en verkligt kommunistisk utbildning.

Här kommer jag fram till de förebråelser, till de anklagelser mot den gamla skolan som man ständigt får höra och som ofta leder till en helt felaktig slutsats. Det sägs att den gamla skolan var en lässkola, en drillskola, en pluggskola. Det stämmer, men man måste förstå att skilja på vad som var dåligt i den gamla skolan och vad som är nyttigt för oss, och vi måste förmå att ur den välja ut vad kommunismen behöver.

Den gamla skolan var en lässkola, den tvingade människor att tillägna sig en massa onödiga, överflödiga, döda kunskaper, som täppte till huvudet och förvandlade den unga generationen till ämbetsmän, tillskurna efter samma mall. Men ni skulle göra ett stort fel om ni försökte dra slutsatsen att man kan bli kommunist utan att ha tillägnat sig det samlade mänskliga vetandet. Det skulle vara fel att tro att det räcker med att lära sig de kommunistiska parollerna och den kommunistiska vetenskapens slutsatser utan att lära sig den summa av kunskaper som kommunismen själv är en produkt av. Marxismen är ett exempel på hur kommunismen framgått ur summan av mänskligt vetande.

Ni har läst och hört hur den kommunistiska teorin, den kommunistiska vetenskapen, huvudsakligen skapad av Marx, hur denna marxismens lära upphört att vara ett verk av en

enda, må vara genial 1800-talssocialist, hur denna lära blivit en lära för miljoner och tiotals miljoner proletärer i hela världen, vilka tillämpar denna lära i sin kamp mot kapitalismen. Och om ni skulle fråga varför Marx lära har kunnat bemäktiga sig miljoner och tiotals miljoner hjärtan och sinnen inom den mest revolutionära klassen, så kommer ni bara att kunna få ett enda svar: det har skett därför att Marx stödde sig på det fasta fundamentet av mänskligt vetande, som vunnits under kapitalismen; efter att ha studerat det mänskliga samhällets utvecklingslagar förstod Marx att kapitalismens utveckling ofrånkomligen skulle leda till kommunism och, vad som är allra viktigast, han bevisade detta endast på basis av det mest noggranna, det mest detaljerade, det mest djupgående studium av detta kapitalistiska samhälle, genom att han helt tillgodogjorde sig allt vad den tidigare vetenskapen hade åstadkommit. Han bearbetade kritiskt allt vad det mänskliga samhället hade skapat, han förbigick inte en enda punkt. Han bearbetade allt vad det mänskliga tänkandet hade skapat, utsatte det för kritik, verifierade det på arbetarrörelsen och drog slutsatser som människor, vilka begränsas av bourgeoisins ramar eller fjättras av borgerliga fördomar, inte hade kunnat dra.

Detta måste vi hålla i minnet när vi exempelvis talar om proletär kultur. Utan en klar insikt om att man kan skapa en proletär kultur endast genom att noga känna den kultur, som skapats av mänsklighetens hela utveckling, endast genom att bearbeta denna kultur – utan den insikten kan vi inte lösa denna uppgift. Proletär kultur är inget som plötsligt hoppar fram ur ingenting, den är inget påhitt av sådana som kallar sig specialister på proletär kultur. Allt detta är rena struntpratet. Proletär kultur måste vara den logiska utvecklingen av de förråd av kunskaper som mänskligheten skapat under det kapitalistiska samhällets, godsägarsamhällets, ämbetsmannasamhällets förtryck. Alla dessa vägar och stigar har lett, leder och kommer att leda fram till proletär kultur på samma sätt som den av Marx bearbetade politiska ekonomin visat oss vad det mänskliga samhället måste komma fram till, påvisat övergången till klasskampen, till den proletära revolutionens början.

När vi så ofta får höra såväl representanter för ungdomen som förespråkare för ett nytt utbildningssystem angripa den gamla skolan och säga att den gamla skolan var en pluggskola, så säger vi till dem att vi måste ta över det som var bra i den gamla skolan. Vi får inte från den gamla skolan ta över det förhållandet att den unga människans minne belastades med en omåttlig mängd kunskaper, som till nio tiondelar var onödiga och till en tiondel förvanskade, men det betyder inte att vi kan nöja oss med kommunistiska slutsatser och lära oss enbart kommunistiska paroller. Med det skapar man ingen kommunism. Kommunist kan man bli först när man berikar sitt minne med kunskap om alla de skatter mänskligheten har skapat.

Vi behöver inget pluggande, men vi behöver utveckla och fullända varje studerandes minne genom kunskap om grundläggande fakta, ty kommunismen förvandlas till en tom fras, till en ren skylt, och kommunisten blir helt enkelt en vanlig skrävlare, om han inte i sitt medvetande bearbetar alla de erhållna kunskaperna. Ni skall inte bara tillägna er dem, utan göra det på ett sådant sätt att ni förhåller er kritiskt till dem, så att ni inte belamrar hjärnan med onödigt bråte utan berikar ert vetande med alla de fakta, varförutan man inte kan vara en bildad nutidsmänniska. Om det skulle falla en kommunist in att på grundval av färdiga slutsatser han tagit emot brösta sig med kommunismen utan att bedriva ett högst allvarligt, svårt och omfattande arbete, utan att sätta sig in i fakta, som han måste förhålla sig kritiskt till, så skulle han vara en högst bedrövlig kommunist. Sådan ytlighet skulle avgjort vara fördärlig. Om jag vet att jag litet vet, så kommer jag att se till att lära mig mer, men om någon säger att han är kommunist och att han inte behöver några grundliga kunskaper, så kommer han inte att bli något som ens liknar en kommunist.

Den gamla skolan frambringade lakejer som kapitalisterna behövde, den gamla skolan gjorde vetenskapsmännen sådana att de måste skriva och säga sådant som behagade kapitalisterna. Det innebär att vi måste avskaffa den. Men om vi måste avskaffa den, om vi måste riva ner

den, betyder det då att vi inte ur den får hämta allt vad mänskligheten samlat av sådant som människorna behöver? Betyder det att vi inte behöver skilja mellan det som var nödvändigt för kapitalismen och det som är nödvändigt för kommunismen?

I stället för den gamla drillen, som praktiserades i det borgerliga samhället mot majoritetens vilja, sätter vi den medvetna disciplinen hos arbetarna och bönderna, som förenar hatet mot det gamla samhället med beslutsamhet, förmåga och beredskap att ena och organisera krafterna för denna kamp, för att av de söndrade, splittrade, över hela det väldiga landet utspridda miljonernas och hundratals miljonernas vilja skapa en enad vilja, ty utan denna enade vilja kommer vi oundvikligen att bli slagna. Utan detta enande, utan denna arbetarnas och böndernas medvetna disciplin är vår sak hopplös. Utan detta kommer vi inte att kunna besegra all världens kapitalister och godsägare. Vi kommer inte ens att kunna förstärka fundamentet, för att inte tala om att på detta fundament bygga ett nytt, kommunistiskt samhälle. Även om vi förkastar den gamla skolan, om vi hyser ett fullt berättigat och nödvändigt hat mot denna gamla skola och uppskattar beredskapen att riva ner den gamla skolan, måste vi inse att vi måste ersätta den gamla undervisningen, det gamla pluggandet, den gamla drillen med en förmåga att tillägna oss hela summan av mänskligt vetande och göra det på ett sådant sätt kommunismen inte blir något som ni lärt er utantill, utan något som ni själva har tänkt igenom, blir en förening av de slutsatser som är ofrånkomliga från den moderna bildningens ståndpunkt.

Det är så vi måste ställa huvuduppgifterna när vi talar om målet att lära oss kommunism.

För att klargöra detta för er och samtidigt komma fram till frågan om hur ni skall studera tar jag ett praktiskt exempel. Ni vet alla att vi nu direkt efter de militära uppgifterna, uppgifterna att försvara republiken, står inför en ekonomisk uppgift. Vi vet att det inte går att bygga något kommunistiskt samhälle, om inte industrin och jordbruket sätts i stånd igen, och då får de inte sättas i stånd på det gamla viset. De måste åter sättas i stånd på modern grundval, enligt vetenskapens senaste ord. Ni vet att elektriciteten är denna grundval, att först då hela landet, industrins och jordbrukets alla grenar har elektrifierats, först då ni har löst denna uppgift kommer ni att åt er själva kunna bygga upp det kommunistiska samhälle, som den gamla generationen inte kommer att kunna bygga. Ni står inför uppgiften att ekonomiskt återställa hela landet, att omorganisera och återupprätta både jordbruket och industrin på den moderna tekniska grundval, som vilar på modern vetenskap och teknik och på elektricitet. Ni förstår mycket väl att analfabeter inte kan ta itu med någon elektrifiering, att enbart läs- och skrivkunnighet inte heller förslår långt. Här räcker det inte med att förstå vad elektricitet är: man måste veta hur den praktiskt skall användas i industri och jordbruk liksom i industrins och jordbrukets olika grenar. Detta måste man själv lära sig, och det måste läras ut till hela den uppväxande arbetande generationen. Det är en uppgift som ställs inför varje medveten kommunist, inför varje ung människa, som räknar sig som kommunist och är på det klara med att han genom att gå med i det kommunistiska ungdomsförbundet har åtagit sig att hjälpa partiet bygga kommunism och hjälpa hela den unga generationen att skapa ett kommunistiskt samhälle. Han måste veta att han kan skapa det endast på grundval av modern utbildning och att om han inte har denna utbildning, så förblir kommunismen endast en from önskan.

För den föregående generationen bestod uppgiften i att störta bourgeoisin. Då var den viktigaste uppgiften att kritisera bourgeoisin, att utveckla hatet mot den bland massorna, utveckla klassmedvetandet och förmågan att förena krafterna. Den uppgift den nya generationen står inför är mer komplicerad. Inte nog med att ni måste förena alla era krafter för att stödja arbetar- och bondemakten mot kapitalisternas anlopp. Det måste ni göra. Det har ni utmärkt väl förstått, det har kommunisterna en klar föreställning om. Men det räcker inte. Ni måste bygga upp ett kommunistiskt samhälle. Första hälften av arbetet har i många avseenden gjorts. Det gamla har rivits ner som sig bör, det har som sig bör förvandlats till en

ruinhög. Marken har röjts, och på denna mark måste den unga kommunistiska generationen bygga ett kommunistiskt samhälle. Er uppgift är att bygga upp, och den kan ni lösa endast om ni lär er behärska hela det moderna vetandet, om ni är i stånd att förvandla kommunismen från färdiga, inlärdade formler, råd, recept, föreskrifter och program till levande verklighet, som binder samman ert omedelbara arbete, att förvandla kommunismen till en vägledning för ert praktiska arbete.

Detta är den uppgift ni måste vägledas av i arbetet på att utbilda, fostra och lyfta hela den unga generationen. Bland de miljoner som bygger ett kommunistiskt samhälle och som varje ung man och varje ung kvinna måste tillhöra, skall ni vara de främsta. Om inte hela massan av unga arbetare och bönder dras in i detta kommunistiska uppbyggnadsarbete kommer ni inte att kunna bygga något kommunistiskt samhälle.

Här kommer jag på ett naturligt sätt fram till frågan, hur vi måste undervisa i kommunism och vad som måste vara det specifika i våra metoder.

Först av allt skall jag här uppehålla mig vid frågan om kommunistisk moral.

Ni måste fostra er till kommunister. Ungdomsförbundets uppgift är att lägga upp sin praktiska verksamhet på ett sådant sätt att dess medlemmar genom att studera, organisera sig, gå samman och kämpa fostrar sig själva och alla som ser dem som ledare; att fostra fram kommunister. Syftet med den nutida ungdomens fostran, utbildning och studier måste vara att fostra den till kommunistisk moral.

Men finns det en kommunistisk moral? Finns det en kommunistisk etik? Givetvis. Ofta försöker man göra gällande att vi inte har någon egen moral, och mycket ofta beskyller bourgeoisin oss kommunister för att förneka all moral. Detta är ett försök att blanda ihop begreppen, att föra arbetarna och bönderna bakom ljuset.

I vilken mening förnekar vi moral och etik?

I den mening, vari den förkunnas av bourgeoisin, som har härlett denna etik ur guds bud. På den punkten säger vi naturligtvis att vi inte tror på någon gud, och vi vet mycket väl att prästerskapet, godsägarna, bourgeoisin har talat i guds namn för att främja sina utsugarintressen. Eller i stället för att härleda denna moral ur etikens bud, ur guds bud har de härlett den ur idealistiska eller halvidealistiska fraser, som alltid också blivit något som mycket liknar guds bud.

Vi avvisar varje sådan etik, som hämtats ur ett begrepp utanför det mänskliga, utanför det klassmässiga. Vi säger att det är ett försök att bedra, dupera och blockera arbetarna och bönderna i godsägarnas och kapitalisternas intresse.

Vi säger att vår etik är helt underordnad den proletära klasskampens intressen. Vår etik är härledd ur den proletära klasskampens intressen.

Det gamla samhället var baserat på att godsägarna och kapitalisterna förtryckte alla arbetare och bönderna. För oss var det nödvändigt att riva ner detta och störta dem, men för den skull måste vi skapa enighet. Gud kommer inte att skapa sådan enighet.

Sådan enighet kunde åstadkommas endast av fabrikerna och verkstäderna, endast av ett skolat proletariat som väckts ur sin långa sömn. Först när denna klass hade uppkommit började den massrörelse som ledde till det som vi nu ser – till den proletära revolutionens seger i ett av de allra svagaste länderna, en revolution som i tre år hållit stånd mot hela världsbourgeoisins anstormning. Och vi ser hur den proletära revolutionen växer i hela världen. Vi säger nu på erfarenhetens grund, att endast proletariatet kunde skapa en sådan sammansluten kraft, som de splittrade, söndrade bönderna följer och som motstått utsugarnas alla attacker. Endast denna

klass kan hjälpa de arbetande massorna att ena sig, sammansluta sig och slutgiltigt försvara, slutgiltigt befästa och slutgiltigt bygga ett kommunistiskt samhälle.

Det är därför vi säger att det för oss inte finns någon etik som härletts ur något utanför det mänskliga samhället, en sådan är ett bedrägeri. För oss är etiken underordnad den proletära klasskampens intressen.

Men vari består då denna klasskamp? Den består i att störta tsaren, störta kapitalisterna, göra slut på kapitalistklassen.

Och vad är då klasser överhuvudtaget? De är det som gör det möjligt för en del av samhället att tillägna sig en annan dels arbete. Om en del av samhället tillägnar sig all jord, så har vi en godsägarklass och en bondeklass. Om en del av samhället har fabriker och verkstäder, har aktier och kapital, medan en annan del arbetar på dessa fabriker, så har vi en kapitalistklass och en proletärklass.

Att störta tsaren var inte svårt – det krävde bara några dagar. Att fördriva godsägarna var inte särskilt svårt, det gick på några få månader, och att fördriva kapitalisterna var inte heller särskilt svårt. Men att avskaffa, klasserna är ojämeförlikt svårare; uppdelningen i arbetare och bönder finns fortfarande kvar. Om en bonde sitter på sin enskilda jordbit och tillägnar sig spannmålsöverskott, dvs spannmål som varken han eller hans kreatur behöver, medan alla övriga blir utan spannmål, så förvandlas bonden redan till en utsugare. Ju mer spannmål han behåller för egen del, desto fördelaktigare är det för honom, låt de andra svälta: ”ju mer de svälter, desto dyrare säljer jag spannmålen”. Alla måste arbeta enligt en gemensam plan, på gemensam jord, i gemensamma fabriker och verkstäder och enligt en gemensam ordning. Är det lätt att uppnå det? Ni ser att det inte går att lösa detta lika lätt som det var att fördriva tsaren, godsägarna och kapitalisterna. Här krävs att proletariatet fostrar om, skolar om en del av bönderna, till sin sida vinner över dem som är arbetande bönder, för att krossa motståndet från de bönder som är rika och profiterar på de övrigas nöd. Den proletära kampens uppgift är alltså inte slutförd sedan vi störtat tsaren och fördrivit godsägarna och kapitalisterna; att fullborda den är just uppgiften för det system som vi kallar proletariatets diktatur.

Klasskampen fortsätter; den har endast ändrat form. Det är proletariatets klasskamp för att de gamla utsugarna inte skall kunna återvända, för att de oupplysta böndernas splittrade massor skall förenas i ett enda förbund. Klasskampen fortsätter, och det är vår uppgift att underordna alla intressen under denna kamp. Även vår kommunistiska etik underordnar vi under denna kamp. Vi säger: etik är det som tjänar uppgiften att riva ner det gamla utsugarsamhället och förena alla arbetande människor kring proletariatet, vilket bygger upp ett nytt, kommunistiskt samhälle.

Kommunistisk etik är den etik som tjänar denna kamp och förenar de arbetande människorna mot all utsugning, mot allt privat småägande, ty småägandet lägger i händerna på en enda person sådant som skapats genom hela samhällets arbete. Jorden räknas i vårt land som gemensam egendom.

Nå, men om jag av denna gemensamma egendom tar en liten bit för egen del och på den odlar dubbelt så mycket spannmål som jag själv behöver och spekulerar med överskottet? Om jag resonerar som så, att ju fler svältande det finns, desto mer kommer de att betala? Handlar jag då som en kommunist? Nej, jag skulle handla som en utsugare, som en privatägare. Detta måste bekämpas. Om vi låter det vara så, kommer allt att rutscha tillbaka till kapitalisternas välde, till bourgeoisins välde, såsom mer än en gång varit fallet under tidigare revolutioner. Och för att förhindra att kapitalisternas och bourgeoisins välde återupprättas måste vi se till att förhindra jobberi, måste vi se till att enskilda personer inte berikar sig på de övrigas bekostnad, måste de arbetande människorna gå samman med proletariatet och bilda ett

kommunistiskt samhälle. Just detta är vad som främst utmärker den uppgift det kommunistiska ungdomsförbundet och dess organisation har.

Det gamla samhället grundade sig på principen plundra eller bli plundrad, arbeta åt andra eller låt andra arbeta åt dig, var slavägare eller slav. Och det är begripligt att människor som uppfostrats i ett sådant samhälle s a s med modersmjölken har insupit mentaliteten, vanan, uppfattningen att man antingen är slavägare eller slav, eller också småägare, en liten tjänsteman, en liten ämbetsman, en intellektuell – kort sagt en som bara bryr sig om sitt eget och struntar i andra.

Om jag nu är herre på denna jordbit struntar jag i andra; om andra svälter är det så mycket bättre, då säljer jag min spannmål dyrare. Om jag har ett eget litet jobb som läkare, som ingenjör, lärare, tjänsteman, så struntar jag i andra. Kanske kan jag genom att fjäska för makthavarna och vara dem till lags behålla mitt hilla jobb och kanske rentav komma upp mig och bli borgare. En sådan mentalitet och en sådan inställning kan en kommunist inte ha. När arbetarna och bönderna bevisade att vi av egen kraft förmår att försvara oss och bygga ett nytt samhälle, ja då tog också en ny, kommunistisk fostran sin början, en fostran i kamp mot utsugarna, en fostran i förbund med proletariatet mot egoisterna. och småägarna, mot den mentalitet och de vanor som säger: jag söker min egen vinning och det övriga struntar jag i.

Det är svaret på frågan hur den unga uppväxande generationen skall lära sig kommunism.

Den kan lära sig kommunism endast genom att koppla varje steg i sina studier, sin fostran och sin utbildning till proletärens och det arbetande folkets kamp mot det gamla utsugar-samhället. När man säger något till oss om etik, så säger vi: för en kommunist finns hela etiken i denna enade solidariska disciplin och denna medvetna masskamp mot utsugarna. Vi tror inte på någon evig etik och avslöjar bedrägeriet i alla moralsagor. Etikens uppgift är att hjälpa det mänskliga samhället att lyfta sig till en högre nivå och befria arbetet från utsugning.

För att detta skall förverkligas behövs den ungdomsgeneration som började bli politiskt medveten mitt uppe i en disciplinerad och desperat kamp mot bourgeoisie. I denna kamp kommer den att fostra fram verkliga kommunister, och varje steg i sina studier, sin utbildning och sin fostran måste den underordna och anknyta till denna kamp. Den kommunistiska ungdomens fostran får inte bestå i att servera den alla möjliga vackra haranger och moralregler. Det är inte detta som fostran består i. Det är när människor har sett hur deras fäder och mödrar levde under godsägarnas och kapitalisternas ok, när de själva fått erfara de kval som de som tog upp kampen mot utsugarna fick utstå, det är när de sett vilka offer det kostade att fortsätta denna kamp för att försvara det som vunnits och sett vilka rabiata fiender godsägarna och kapitalisterna är – det är då dessa människor fostras till kommunister. Till grund för den kommunistiska etiken ligger kampen för att befästa och fullkomna kommunismen. Detta är också grundvalen för den kommunistiska fostran, utbildningen och undervisningen. Detta är svaret på frågan hur man skall lära sig kommunism.

Vi skulle inte lita på studier, fostran och utbildning om de inskränktes till enbart skolan och var lösryckta från det sjudande livet. Så länge arbetarna och bönderna förblir förtryckta av godsägarna och kapitalisterna, så länge skolorna är i händerna på godsägarna och kapitalisterna, kommer den unga generationen att förbli blind och okunnig. Men vår skola måste ge ungdomen vetandets grunder, förmåga att själva utveckla kommunistiska åsikter, måste göra dem till bildade människor. Så länge de studerar där måste den göra dem till deltagare i kampen för frigörelse från utsugarna. Kommunistiska ungdomsförbundet kommer att göra skäl för sitt namn, ett förbund för den unga kommunistiska generationen, först om den kopplar varje steg i sina studier, sin fostran och sin utbildning till en medverkan i alla arbetande människors gemensamma kamp mot utsugarna. Ty ni vet mycket väl att så länge Ryssland förblir den enda arbetarrepubliken, medan den gamla, borgerliga ordningen råder i

hela den övriga världen, kommer vi att vara svagare än de, att vi hela tiden kommer att hotas av en ny attack och att vi endast om vi lär oss sammanhållning och enhet kommer att segra i den fortsatta kampen, kommer att bli starkare och verkligt oövervinnliga. Att vara kommunist innebär alltså att organisera och ena hela den uppväxande generationen, att vara föredömen i fråga om fostran och disciplin i denna kamp. Då kommer ni att kunna påbörja och slutföra uppgiften att bygga upp ett kommunistiskt samhälle.

För att göra detta klarare för er skall jag anföra ett exempel. Vi kallar oss kommunister. Vad är en kommunist? Kommunist är ett latinskt ord. Communis betyder gemensam. Ett kommunistiskt samhälle innebär att allt där är gemensamt: jorden, fabrikena ägs gemensamt och alla arbetar gemensamt – det är vad kommunism är.

Kan arbetet vara gemensamt, om var och en bedriver sitt jordbruk på en enskild jordbit? Gemensamt arbete åstadkommes inte med en gång. Det är omöjligt. Det faller inte ner från himlen. Det kommer genom mödor och lidanden, det måste skapas fram. Det skapas under kampens gång. Här hjälper inga gamla böcker, ingen skulle tro på dem. Här krävs egna livserfarenheter. När Koltjak och Denikin ryckte fram från Sibirien och från söder stod bönderna på deras sida. De gillade inte bolsjevismen, eftersom bolsjevikerna tog deras spannmål till fasta priser. Men när bönderna i Sibirien och i Ukraina fick smaka på Koltjaks och Denikins välde insåg de att bonden bara hade ett val: att antingen gå till kapitalisten, som kommer att utlämna honom till slaveri under godsägaren, eller följa arbetaren, som visserligen inte lovar honom ett land, som flyter av mjölk och honung, och som av honom kräver järnhård disciplin och fasthet i den hårda kampen, men som leder honom ut ur slaveriet under kapitalisterna och godsägarna. När till och med de okunniga bönderna genom egna erfarenheter insåg och märkte detta, blev de medvetna anhängare av kommunism, vilka hade genomgått en hård skola. Just sådana erfarenheter måste det kommunistiska ungdomsförbundet lägga till grund för hela sin verksamhet.

Jag har besvarat frågorna om vad vi måste lära oss och vad vi måste överta från den gamla skolan och den gamla vetenskapen. Jag skall också försöka besvara frågan hur vi måste lära oss detta. Svaret blir: endast genom att oupplösligt koppla varje steg i verksamheten i skolan, varje steg i fostran, utbildningen och undervisningen till alla arbetande människors kamp mot utsugarna.

Med några exempel, hämtade från de erfarenheter som vissa ungdomsorganisationer gjort i sitt arbete, skall jag åskådligt visa er hur denna fostran i kommunism bör gå till. Alla talar om att avskaffa analfabetismen. Ni vet att ett kommunistiskt samhälle inte kan byggas upp i ett analfabetiskt land. Det räcker inte med att sovjetmakten utfärdar en order eller partiet kommer med en bestämd paroll eller att ett visst antal av de bästa arbetarna sätts in i denna uppgift. För detta krävs att själva den unga generationen tar itu med denna sak. Kommunism består i att den ungdom, de unga män och kvinnor, som är med i ungdomsförbundet, säger: detta är vår sak, vi skall förena oss och bege oss ut på landsbygden för att avskaffa analfabetismen, för att det inte skall finnas några analfabeter inom vårt uppväxande släkte. Vi eftersträvar att den uppväxande generationen själv skall ägna sig åt denna verksamhet. Ni vet att Ryssland inte snabbt kan förvandlas från ett oupplyst analfabetiskt land till ett läs- och skrivkunnigt; men om ungdomsförbundet tar itu med saken, om all ungdom kommer att arbeta för allas bästa, så har detta förbund, som omfattar 400 000 unga män och kvinnor, rätt att kalla sig kommunistiskt ungdomsförbund. Förbundets uppgift består dessutom i att, samtidigt som det tillägnar de ena eller andra kunskaperna, hjälpa de ungdomar som själva inte kan befria sig ur analfabetismens mörker. Att vara medlem av ungdomsförbundet innebär att inrikta sig på att ägna arbete och krafter åt den gemensamma saken. Det är detta som kommunistisk fostran består i. Endast i sådant arbete förvandlas den unge mannen eller den unga kvinnan till en verklig

kommunist. Endast om de förstår att i detta arbete uppnå praktiska framgångar blir de kommunister.

Ta exempelvis arbetet i grönsaksodlingarna i förorterna. Är det kanske inget riktigt arbete? Det är en av det kommunistiska ungdomsförbundets uppgifter. Folket svälter, på fabriker och i verkstäderna svälter man. För att rädda sig från svälten måste man utveckla grönsaksodlingarna, men jorden brukas på det gamla sättet. Därför måste de medvetnare elementen gripa sig an denna sak, och då kommer ni att få se att antalet grönsaksodlingar kommer att växa, att deras areal utvidgas, att resultaten förbättras. I denna uppgift måste det kommunistiska ungdomsförbundet ta aktiv del. Varje förening eller varje cell inom förbundet måste betrakta denna sak som sin egen.

Kommunistiska ungdomsförbundet måste vara en stötgrupp, som hjälper till i varje arbete, tar initiativ, kommer med nya uppslag. Förbundet måste vara sådant att varje arbetare ser att det består av människor vilkas lära han kanske inte förstår och kanske inte genast tror på, men vilkas praktiska arbete och verksamhet visar honom att det verkligen är människor, som visar honom den rätta vägen.

Om det kommunistiska ungdomsförbundet inte förmår att på alla områden bygga upp sitt arbete på detta sätt, betyder det att det håller på att förrirra sig in på den gamla, borgerliga vägen. Vårt fostrande arbete måste förenas med det arbetande folkets kamp mot utsugarna, så att det får hjälp med att lösa de uppgifter som följer ur kommunismens teori.

Förbundets medlemmar måste ägna varje ledig stund åt att förbättra grönsaksodlingarna eller åt att vid någon fabrik eller verkstad organisera studier för ungdomen osv. Vi vill förvandla Ryssland från ett fattigt och eländigt land till ett rikt. Och det kommunistiska ungdomsförbundet måste förena sin utbildning, sina studier och sin fostran med arbetarnas och böndernas arbete, så att det inte stänger in sig i sina skolor och inte inskränker sig till att läsa kommunistiska böcker och broschyrer. Endast genom att arbeta sida vid sida med arbetarna och bönderna kan man bli en verklig kommunist. Alla måste märka att var och en som är med i ungdomsförbundet är läs- och skrivkunnig och samtidigt också förstår att arbeta. När alla märker hur vi har drivit ut drillen ur den gamla skolan och ersatt den med medveten disciplin, hur alla ungdomar deltar i de kommunistiska subbotnikerna, hur de unga utnyttjar varje odling i förorterna till att hjälpa befolkningen, kommer folket att få en annan syn på arbetet än tidigare.

Det är en uppgift för det kommunistiska ungdomsförbundet att på landsbygden eller i del egna kvarteret organisera hjälp i sådana saker – jag tar ett exempel i smått – som att främja renlighet eller fördela mat. Hur gjordes detta i det gamla, kapitalistiska samhället? Var och en arbetade bara åt sig själv, och ingen såg efter om där fanns gamla eller sjuka eller om alla hushållsgöromål föll på kvinnan, som därför var undertryckt och förslavad. Vem måste bekämpa detta? Jo, ungdomsföreningarna, som måste säga: vi skall ändra på detta, vi skall organisera ungdomsgrupper som hjälper till med att främja renligheten eller fördela mat och systematiskt gå från hus till hus och arbeta på ett organiserat sätt till gagn för hela samhället, fördela sina krafter på rätt sätt och visa att arbetet måste vara organiserat.

Den generation som nu är i femtioårsåldern kan inte räkna med att få se ett kommunistiskt samhälle. Innan dess kommer denna generation att ha gått bort. Men den generation som nu är 15 år kommer att få se ett kommunistiskt samhälle, och den kommer själv att bygga upp detta samhälle. Och den skall veta att hela dess livsuppgift är att bygga upp detta samhälle. I det gamla samhället arbetade varje familj för sig, och ingen organiserade arbete utom godsägarna och kapitalisterna, som förtryckte folkets massor. Vi måste organisera allt arbete, hur smutsigt och besvärligt det än är, på ett sådant sätt att varje arbetare och bonde betraktar sig själv så här: jag är en del av det fria arbetets stora armé och kommer att kunna bygga upp ett eget liv

utan godsägare och kapitalister, bygga upp en kommunistisk ordning. Det kommunistiska ungdomsförbundet måste uppfostra alla från unga år¹ i medvetet och disciplinerat arbete. På så sätt kan vi räkna med att de uppgifter som nu ställts kommer att bli lösta. Vi måste räkna med att det behövs minst 10 år för att elektrifiera landet, så att vårt utarmade land får nytta av teknikens senaste framsteg. Och den generation som nu är 15 år och som inom 10-20 år kommer att leva i ett kommunistiskt samhälle måste därför organisera alla sina studieuppgifter på ett sådant sätt, att ungdomarna varje dag, i varje by och varje stad praktiskt löser den ena eller andra gemensamma arbetsuppgiften, den må vara aldrig så liten, aldrig så enkel. Allt efter som detta sker i varje by, allt efter som den kommunistiska tävlan utvecklas, allt efter som ungdomen bevisar att den förmår förena sitt arbete kommer framgång i det kommunistiska uppbyggnadsarbetet att vara säkerställt. Endast om det kommunistiska ungdomsförbundet betraktar detta uppbygges framgång som mål för varje steg det tar, endast om det frågar sig om vi verkligen har gjort allt för att bli enade, medvetna arbetande människor, kommer det att förena sin halva miljon medlemmar till en enda arbetets armé och vinna allmän aktning. (*Stormande applåder*)

Pravda nr 221, 222 och 223, den 5, 6 och 7 oktober 1920

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 41, s 298-318

---

¹ I stället för ”från unga år” stod det ”från och med tolv års ålder” i *Pravda* nr 223 den 7 oktober 1920. – *Red*